

## Arrest

nr. 308 946 van 26 juni 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X  
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
Vaderlandstraat 32  
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn voogd X, op 19 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 februari 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 7 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 augustus 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

#### A. Feitenrelaas

*Volgens je verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit. Je werd geboren omstreeks (...) 2007 en bent dus nog minderjarig. Je woonde je hele leven in je geboortedorp Miz Ghunday, in het district Hesarak van de*

*Afghaanse provincie Nangarhar. Je ging niet naar school, maar volgde wel vier à vijf jaar koranlessen in de madrassa.*

*Je vader was metaalbewerker en overleed een tiental jaar geleden door gezondheidsproblemen. Je oudste broer T(...) G(...) werkte voor het Afghaans nationaal leger (ANA) en verdween twaalf à dertien jaar geleden. De Taliban geloofden niet dat hij vermist was en bleven je familie benaderen om te vragen naar T(...) G(...) en om te zeggen dat hij met zijn werk moest stoppen.*

*Je hebt nog een oudere broer, I(...) (O.V. (...)). Enkele jaren geleden begonnen de Taliban ook hem aan te spreken: aangezien ze meenden dat T(...) G(...) nog altijd bij het leger werkte, vonden ze dat I(...) zich bij de Taliban moest aansluiten. Daarom vluchtte je broer naar België en deed op 15 september 2015 een verzoek om internationale bescherming. Op 12 januari 2017 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.*

*Sedert ongeveer een jaar voor je vertrek begonnen de Taliban jou te viseren. Ze spraken je drie of vier keer aan bij je thuis: ze wilden informatie over T(...) G(...), ze wilden je rekruteren, en ze wilden je iets meegeven naar het districtscentrum om af te geven aan je maternale ooms, die ook voor het leger werkten en die daar bewakingstaken uitvoerden. Je weigerde telkens om met de Taliban mee te werken. Nog in het laatste jaar voor je vertrek raakte je gewond bij een gevecht tussen de overheid en de Taliban: een raket van de overheid was in de tuin van je huis geland. Je herstelde thuis van je verwondingen.*

*Enkele dagen voor je vertrek begon in jouw regio een gevecht tussen de overheid en de Taliban, waardoor jij, je moeder en je zussen naar het dorp Shabak gingen. Daar woont je maternale tante T(...). Je bleef nog vier nachten bij je tante, en toen besliste je maternale oom dat je het land moest ontvluchten. De man van T(...) nam je mee naar Kabul en vandaaruit vertrok je uit Afghanistan, rond april 2021. Je was toen veertien jaar.*

*Na een reis van ongeveer tien maanden kwam je op 28 februari 2022 aan in België. Je deed er een verzoek om internationale bescherming op 1 maart 2022.*

*Ter staving van je asielrelaas leg je de volgende documenten neer: een doktersattest, foto's van de verwondingen die je opliep bij de raketaanval, een foto van verwondingen die je op je reisweg opliep aan je rug door slagen van de politie, en enkele werkdocumenten van je maternale ooms.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.*

*Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.*

*Verder legde je een doktersattest neer, waarin vaststelling wordt gemaakt van je littekens door de raketaanval, maar waarin ook wordt gesteld dat je lijdt aan posttraumatische stress. Zij opgemerkt dat dit attest, opgesteld door een huisarts, zich wat je psychologische problemen betreft beperkt tot de melding "posttraumatische stress, slapeloosheid, ongerustheid (anxiété)". Het bevat geen bijkomende informatie, en dus ook geen uitgebreide en sluitende analyse waarop de diagnose posttraumatische stress steunt, laat staan met betrekking tot de ernst of draagwijdte van deze diagnose. Bijgevolg kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt. Ook zelf verklaar je overigens nooit bij een psycholoog gegaan te zijn (CGVS p. 12). Gezien het ontbreken van duidelijke attestatie is het CGVS niet bij machte te oordelen of je inderdaad lijdt aan een bijzondere psychologische problematiek, en of deze al dan niet bijkomende procedurele noden rechtvaardigt.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.*

*Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet worden vastgesteld dat je er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan je relaas kan immers geen geloof worden gehecht.*

*Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat je je baseert op hetzelfde asielrelaas als je broer I(...) (O.V. (...)): enige jaren na zijn vlucht begonnen de Taliban jou te viseren, om precies dezelfde reden (CGVS p. 9-10). Het CGVS oordeelde echter al ten tijde van het asielverzoek van je broer dat er géén geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas: hij had het werk van jullie broer T(...) G(...) voor het ANA niet aannemelijk gemaakt en legde onwaarschijnlijke en bevreemdende verklaringen af over de vervolging door de Taliban (cf. kopie van de beslissing van uw broer in het administratief dossier). Het gegeven dat jij in jouw verzoek verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardige verhaal, zet ook jouw geloofwaardigheid bij voorbaat ernstig onder druk.*

*Daarnaast legde je tegenstrijdige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen af over de vervolging door de Taliban.*

*Zo stel je op het CGVS dat de Taliban je een viertal keer aanspraken en daarbij info wilden krijgen over je broer, dat ze je wilden rekruteren, en dat ze je iets wilden meegeven om aan je ooms in het districtscentrum te geven. Daarbij zouden ze je echter nooit bedreigd hebben (CGVS p. 11, 14). Nochtans had je op de DVZ verklaard dat de Taliban eisten dat je hen zou vervoegen, zoniet zouden ze je doden (Vragenlijst DVZ 3.5), wat toch een duidelijke bedreiging is. Bij confrontatie stel je dit nooit gezegd te hebben, en enkel verklaard te hebben dat je bang was dat de Taliban je iets zouden aandoen (CGVS p. 14). Je verklaringen op de DVZ werden echter aan je voorgelezen en door jou en je voogd ondertekend ter bevestiging dat ze correct waren, waardoor de bewering dat je dit nooit gezegd zou hebben geen afdoende uitleg is. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt je geloofwaardigheid.*

*Ook het gedrag van de Taliban dat je beschrijft is zeer bevreemdend. Vooreerst komt het al bizar over dat de Taliban twaalf jaar na de verdwijning van T(...) G(...) nog altijd zodanig in hem geïnteresseerd zouden zijn dat ze je familie blijven lastigvallen. Bij confrontatie stel je dat de Taliban toen ze jou viseerden niet zozeer meer geïnteresseerd waren in je broer, maar dat ze jullie eerder wilden motiveren om hen te vervoegen, en dat je eigenlijk niet weet of het nog iets met T(...) G(...) te maken had (CGVS p. 14). Nochtans had je eerder herhaaldelijk verklaard dat de Taliban ook toen ze jou aanspraken nog om info over T(...) G(...) vroegen (CGVS p. 10-11, 14-15), waardoor de verklaring dat je niet weet of het nog iets met je broer te maken had volatiel is. Hoe dan ook kan je geen afdoende verklaring bieden voor waarom de Taliban twaalf jaar lang zouden blijven zoeken zijn naar je vermiste broer.*

*Daarnaast komt het eigenaardig over dat de Taliban je tot vier keer toe persoonlijk aanspraken bij je thuis en daarbij duidelijk maakten dat ze je wilden rekruteren of je iets meegeven voor je ooms, maar dat ze daarbij nooit tot actie overgingen: zo namen ze je niet gedwongen met hen mee, hoewel je stelt dat de Taliban in jouw regio wel degelijk mensen gedwongen met zich meegenomen hebben (CGVS p. 15). Wanneer je gevraagd wordt waarom ze jou niet meegenomen hebben, stel je dat je daar te jong voor was. Mocht je inderdaad te jong geacht worden door de Taliban, kan niet worden ingezien waarom ze je überhaupt al zijn beginnen viseren; en bovendien had je eerst zelf verklaard dat de Taliban jou bij het vertrek van I(...) met rust lieten omdat je te jong was, en dat ze je daarna pas begonnen te viseren, dus toen je wél oud genoeg was (CGVS p. 11, 10). Je volatiële uitleg kan niet verklaren waarom de Taliban je nooit effectief meegenomen hebben. Verder overhandigden ze je nooit iets om mee te nemen naar je ooms en legden ze zelfs nooit uit wat je dan precies zou moeten meenemen en met welk doel (CGVS p. 11), wat evenmin aannemelijk overkomt.*

*Je tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen over de vervolgingsdaden van de Taliban breken de geloofwaardigheid van je relaas in ernstige mate af. Daarnaast legde je ook onlogische verklaringen af over de reactie van je familie op de gebeurtenissen.*

*Uit je verklaringen blijkt immers dat je ongeveer een jaar lang werd lastiggevallen door de Taliban en dat ze in die periode liefst vier keer langskwamen, waarbij duidelijk was dat ze je wilden rekruteren. Logischerwijze had kunnen worden verwacht dat je familie in reactie daarop iets had gedaan om je in veiligheid te brengen, zeker gezien je broer T(...) G(...) al verdwenen was, en ze je broer I(...) jaren geleden het land hielpen te ontvluchten. Nochtans bleef je die hele periode gewoon thuis wonen. Wanneer je gevraagd wordt waarom je*

*niet bijvoorbeeld bij een familielid ging wonen, stel je dat dat niet kon omdat je bij je ouders moest blijven. Die uitleg houdt geen steek. Bovendien stel je even later dat je ooms al twee maanden voor je vertrek tegen je moeder zeiden dat je ofwel het land moest verlaten, ofwel bij hen in veiligheid gebracht worden (CGVS p. 15). Dat je ondanks dat aanbod toch nog twee maanden thuis bleef, in plaats van de laatste maanden voor vertrek bij je ooms door te brengen, komt niet logisch over. Je claimt weliswaar dat je bij je ooms nog altijd niet veilig zou zijn, maar er kan op z'n minst worden verwacht dat je er iets veiliger zou zijn dan in je eigen huis, waar de Taliban gedurende de jaren bleven langskomen.*

*Het onlogische gedrag van je familie breekt je geloofwaardigheid nog verder af.*

*Tot slot kan nog worden aangestipt dat je een onaannemelijk gebrek aan interesse toont in je eigen problemen. Wanneer je gevraagd wordt naar wat er nog gebeurde met je familie na je vertrek, stel je dat niet te weten, ondanks je blijvende contacten met je familie. Je stelt het zelfs niet gevraagd te hebben, wat zeer bevreemdend is (CGVS p. 9, 10). Het is immers aan jou als verzoeker om internationale bescherming om een zo volledig mogelijk beeld te schetsen van de vervolging waar je slachtoffer van werd. Bovendien getuigt het van een onaannemelijk gebrek aan interesse in je eigen problemen dat je het zelf niet nodig vond om aan je familie te vragen of ze nog lastiggevallen werden door de Taliban na je vertrek. Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan je geloofwaardigheid.*

*Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan je asielrelaas. Je hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Met betrekking tot je broer T(...) G(...) moet worden opgemerkt dat je zijn tewerkstelling niet aannemelijk hebt gemaakt. Je weet enkel te vertellen dat hij in Kandahar en Kabul heeft gewerkt en dat hij naar plaatsen ging die de Taliban aanvielen, om daar met de Taliban te vechten. Meer informatie heb je niet: je weet niet in wat voor dienst je broer precies werkte, je weet niet wat zijn rang was, je weet niet wat zijn taken waren behalve "vechten", je weet niet hoe lang hij bij het leger werkte, en of hij een bepaald symbool droeg (CGVS p. 12-13). Hoewel er begrip voor kan worden opgebracht dat je wegens je jonge leeftijd niet van elk detail op de hoogte was, blijft dergelijke vaagheid onredelijk, zeker gezien je via je contact met je familie in de mogelijkheid bent om je te laten informeren. Je legt geen enkel document neer met betrekking tot het werk van je broer. Het CGVS kan dus niet anders dan concluderen dat je zijn tewerkstelling met documenten noch met omstandige verklaringen aannemelijk hebt gemaakt, waardoor deze beweerde tewerkstelling dan ook niet zomaar kan worden aangenomen. Zelfs indien de tewerkstelling van je broer wel zou kunnen worden aangenomen, quod non, dan moet nog altijd aangestipt worden dat hij al twaalf jaar vermist is en dat je geen melding gemaakt hebt van geloofwaardige problemen die volgden uit het werk van je broer, waardoor uit deze beweerde tewerkstelling niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in jouw hoofde.*

*Je haalt geen problemen aan die zouden gevolgd zijn uit de tewerkstelling van je maternale ooms bij het ANA. Bovendien moet worden opgemerkt dat één van je ooms, Z(...) P(...), nog voor de machtsvername overleed bij de uitvoering van zijn werk, en dat de andere drie maternale ooms nog steeds in Afghanistan verblijven en momenteel werken als fruitverkopers op straat (CGVS p. 14). Je maakt geen melding van problemen die zij momenteel zouden kennen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jij, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben. Ook uit de beweerde tewerkstelling van je ooms kan dus niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in jouw hoofde.*

*Met betrekking tot je reisweg van Afghanistan tot België moet het volgende worden opgemerkt. Uit je verklaringen en de foto die je neerlegt, blijkt dat je ernstig op de rug werd geslagen door de Turkse en de Iraanse politie (CGVS p. 12). Het CGVS erkent dat dat een ernstig incident is. Er moet echter worden opgemerkt dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat je op jonge leeftijd een zware reisweg hebt afgelegd, het gegeven dat de reis moeilijk en gevaarlijk was er op zich niet toe leidt dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Tot slot stel je nog dat je in Afghanistan een onzeker bestaan zou leiden omdat de situatie er altijd kan veranderen, en dat je in België vrijheid hebt, bijvoorbeeld de vrijheid om comfortabel naar school te gaan zonder bezorgdheid over de veiligheid (CGVS p. 16). Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je verwijst naar de mogelijkheid om comfortabel onderwijs te volgen, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of*

*kunnen schicken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.*

*De documenten die je neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Het doktersattest en de foto's van je verwondingen na de raketaanval vormen een aanwijzing dat je inderdaad gewond raakte bij een raketaanval door de Afghaanse overheid, maar dat werpt geen nieuw licht op je relaas. De werkdocumenten van je ooms vormen een aanwijzing dat zij voor het ANA hebben gewerkt, maar zoals hierboven werd uitgelegd kan hieruit niet worden besloten tot een beschermingsnood in jouw hoofde. De foto van de verwondingen op je rug vormen een aanwijzing dat je inderdaad werd geslagen op je reisweg, maar ook dat verandert niets aan bovenstaande vaststellingen.*

*Je advocaat merkte nog op dat het gehoor in het Engels plaatsvond, waardoor er sprake is van een dubbele vertaling Pashtu-Engels-Nederlands, en dat daarbij informatie verloren kan gaan (CGVS p. 16-17). Deze algemene opmerking werd na gehoor echter niet geconcretiseerd: jij, noch je voogd, noch je advocaat, gaven opmerkingen door op de notities van het persoonlijk onderhoud die naar jullie werden opgestuurd. Er kan dus niet zomaar worden gesteld dat bovenstaande vaagheden, onaannemelijkheden en inconsistenties te wijten zouden zijn aan informatieverlies bij de vertaling.*

*Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.*

*In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.*

*In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar*

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden

en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten

*aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.*

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het*

*Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.*

*Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).*

*Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.*

*Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf), EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Focus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Sharif\\_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments) van 4 november 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire*

*situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.*

*Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*

*U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*

*Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.*

*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.*

*Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om*

*internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan vijf jaar naar de madrassa gegaan te zijn en dat je vanuit België nog om de twee à drie weken contact houdt met je familie (CGVS p. 6,9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

## **2. Over de rechtspleging**

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

## **3. Over de gegrondheid van het beroep**

### **3.1. Het verzoekschrift**

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische toelichting over de “*medewerkingsplicht en (...) samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS*”, de bewijslast, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat “*het CGVS niet op basis van deze beginselen rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen*”. Verzoeker merkt met betrekking tot de motieven van de bestreden beslissing vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) lijkt te vergeten dat de objectieve elementen van zijn relaas dienen door te wegen in de geloofwaardigheidsbeoordeling. Daarnaast benadrukt hij het belang van zijn persoonlijkheid, zijn achtergrond en zijn leeftijd. Verzoeker merkt op dat zijn leeftijd niet betwist wordt, hij thans zestien jaar oud is en uit Afghanistan vertrok op veertienjarige leeftijd. Hij voert aan dat zijn leeftijd hem kwetsbaar maakt en hier onvoldoende rekening mee werd gehouden, “*noch bij het opstellen van de vragen tevens niet tijdens het onderhoud en ook niet bij beoordeling van het asielrelaas*”. Verzoeker hekelt dat er pas na anderhalf jaar een beslissing werd genomen en verwijst naar artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verder verwijst hij naar verschillende bepalingen waarin minderjarige kinderen worden opgenomen in de lijst van kwetsbare personen, en stelt hij dat bij de beoordeling en het nemen van een besluit over een verzoek om internationale bescherming de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging genomen moet worden. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, noch met zijn kwetsbaar profiel. Hij verwijst naar, en citeert uit, een arrest van de Raad dat volgens hem het nummer 245 271 draagt. Vervolgens stelt verzoeker psychologische problemen te hebben en verwijst hij naar het doktersattest en de foto's van zijn littekens die hij neerlegde. Verzoeker betoogt dat het CGVS niet bevoegd is om dergelijke diagnoses in twijfel te trekken. Bovendien stelt verzoeker een beperkt intellectueel vermogen te hebben, dat hij ongeschoold was toen hij in België aankwam en zijn weg op school moeizaam verloopt. Hij geeft aan dat het persoonlijk onderhoud moeizaam verliep, hij vaak verduidelijking nodig had en hij telkens kort en onwetend antwoordde. Verzoeker meent dan ook dat de steunmaatregelen die het CGVS hem verleend heeft niet kunnen worden gezien als een passende tegemoetkoming. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn kwetsbaar profiel als niet-begeleide minderjarige en de verschillende bepalingen die deze groep als kwetsbare personen aanmerken. Verder stelt hij dat het feit dat hij Afghanistan zou verlaten buiten zijn wil om werd besloten door zijn oom en hij, aangezien zijn oudere broer al meer dan tien jaar vermist is en zijn andere broer inmiddels gevlucht was, tenslotte ook diende te vluchten. Verzoeker verwijst in dit kader naar het “Handboek voor voogden 2”, opgesteld door de FOD Justitie. Hij voert aan dat hij oorspronkelijk niet de geviseerde persoon was, daar het zijn oudste broer was die voor het toenmalige leger werkte, en hij amper veertien jaar oud was toen hij het land verliet, en dus ook niet goed weet hoe de vork in de steel zit. Omdat alles voor hem vaag en onduidelijk is en hij daarbij in een preciaire situatie zit, stelt hij het psychologisch enorm lastig te hebben. Verzoeker haalt algemene informatie aan op grond waarvan het volgens hem geweten is dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen getraumatiseerd zijn en met psychologische problemen kampen. Ondanks zijn trauma's, moeilijkheden en controleverlies, doet hij nog steeds zijn uiterste best om zijn beste beentje voor te zetten, aldus verzoeker.

Verder gaat verzoeker in op zijn individuele vrees voor vervolging in verband met zijn ongeloofwaardig bevonden relaas. Aangaande het relaas van zijn broer voert verzoeker aan dat het onredelijk is dat, omdat het relaas van zijn broer ongeloofwaardig werd bevonden, het zijne ook ongeloofwaardig zou zijn. Aangaande de tewerkstelling van zijn broer T. G. in het Afghaanse leger stelt verzoeker dat er een groot leeftijdsverschil was tussen hem en zijn broer en hij nog heel jong was op het moment van de tewerkstelling, waardoor het logisch is dat zijn oudere broer hierover niet in detail trad. Gezien de aard van de job was enige discretie omtrent de inhoud ervan niet onrealistisch en bovendien was zijn broer weinig thuis, aldus verzoeker. Hij meent dat het niet merkwaardig is dat hij aldus weinig details kent van de job van zijn broer, die trouwens niet van hem zouden kunnen worden verwacht aangezien hij op het moment van de verdwijning zijn broer “*amper 4 – 6 jaar*” was. Bijkomend stelt verzoeker dat zijn intellectuele niveau laag is.

Aangaande zijn ‘overige verklaringen’ stelt verzoeker als volgt:

*“Dat verzoeker duidelijk aantoonde dat hij gevisieerd werd en lastig gevallen werd door taliban. Dat hij meermaals werd aangesproken, dat ze op alle mogelijke manieren verzoeker trachtten te manipuleren. Zo wilden ze hem rekruteren, probeerden ze zaken mee te geven zodoende verzoeker dit via de maternale ooms in het districtshuis kon brengen, ze probeerden hem te overtuigen om zijn broer te wreken,....*

*Dat het CGVS in dat kader tegenstrijdigheden opwerpt.*

*Dat verzoeker formeel is: hij werd nooit bedreigd met de dood, doch hij vreesde dit wel. Iedereen in Afghanistan kent namelijk de werkwijze en praktijken van taliban. Wie niet gehoorzaamt, wordt gedood. Verzoeker vreesde aldus wel degelijk gedood te worden, doch dit werd nooit expliciet geuit door taliban. Er*

werden dus geen bedreigingen geuit. Zo heeft verzoeker verklaard op zijn persoonlijk onderhoud, alsook bij de DVZ.

Dat het CGVS hier zelf verkeerdelijk conclusies uit trekt en stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Dat het CGVS overigens opkijkt van het feit dat taliban al die jaren later nog steeds geïnteresseerd zouden zijn in T(...) G(...). Dat daaruit blijkt dat zij zelf niet op de hoogte zijn van waar T(...) G(...) is en of hij nog leeft. Om dit uit te sluiten zou het kunnen dat ze de familie blijven lastigvallen. Bovendien gebruikten ze dit als excuus om de twee andere zonen aan te spreken en te rekruteren. Ze lieten het uitschijnen alsof T(...) G(...) verdwenen was door toedoen van de toenmalige Afghaanse overheid en dat verzoeker en zijn broer aldus de verdwijning van hun oudste broer moesten wreken.

Ze hebben verzoeker vervolgens nooit effectief meegenomen, aangezien ze steeds trachtten te verkrijgen dat verzoeker met hen samenwerkte en voor hen het districtshuis kon binnengaan met zaken. Indien ze verzoeker hadden meegenomen waren ze deze optie helemaal kwijt.

Verzoeker legt overigens nog enkele documenten voor aangaande de tewerkstelling van zijn ooms (zie het stuk 2).

Dat de familie van verzoeker niets zou hebben gedaan om verzoeker in veiligheid te brengen klopt niet. De ooms van verzoeker waren bezig met het plannen van het vertrek van verzoeker. Dit gaat echter niet over 1 dag. Ze gaven ook aan dat verzoeker bij hen veiliger zou zijn, aangezien zij in het districtshuis werkten, doch dit was iet zeker, aangezien er heel wat gevechten waren en verzoeker vreesde gewond te raken bij één van deze gevechten. Zo gaf hij ook aan op zijn persoonlijk onderhoud.

Dat verzoeker verder wordt verweten een gebrek aan interesse te hebben wat betreft de huidige situatie van zijn familie, daar hij niet zou weten wat er nog met hen gebeurde na zijn vertrek. Dit is uiterst ongevoelig en nergens op gebaseerd. Verzoeker gaf aan dat er heel slecht bereik is en nauwelijks internet. De weinige keren dat hij contact kan maken met zijn familie spreekt hij hen slechts kort. Dat het gezin vluchtte en bij hun tante ging wonen. Dat de ooms van verzoeker tot op heden nog steeds worden lastig gevallen. Zo werd één van de maternale ooms onlangs opgepakt en moesten er verschillende mensen borg betalen om hem terug vrij te krijgen.

Dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van de huidige situatie in Afghanistan. Dat zijn familie leeft in onderdrukking en angst.

Dat het CGVS dit minimaliseert."

Daarna wijst verzoeker erop dat zijn vrees toekomstgericht moet worden beoordeeld. Hij stelt dat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn jonge leeftijd en omdat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in "Westerse" landen verbleef, hij intussen al enige tijd in Europa verblijft, hij zich één voelt met de Belgische maatschappij "alwaar hij alle kansen grijpt" en hij plichtsbewust naar school gaat. Wat het overnemen van de westerse waarden betreft, stelt verzoeker dat dit "moeilijk documentair te staven" is en het aan het CGVS is om verzoeker, in het kader van de samenwerkingsplicht, hierover te bevragen. Hij verwijst naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud en stelt dat hier een verandering in zijn denken uit blijkt en dat hij zich bewust is van de vrijheden in België. Hij meent dat de Afghaanse normen en waarden bij hem zeker niet zo diepgeworteld zijn als het CGVS beweert, temeer daar hij Afghanistan al op veertienjarige leeftijd verliet. Onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR en rapporten van Nansen en EASO/EUAA voert verzoeker vervolgens een omstandig betoog over de risico's van terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd'. Hij wijst er daarbij ook op dat hij via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren, zodat zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen. Verzoeker citeert, onder meer, uit het rapport "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 en verwijst naar het arrest met nummer 278 653 van de Raad van 12 december 2022. Hij meent dat "hij gelijkaardige elementen in concreto aanreikt, die in de lijn liggen met de risico bepalende omstandigheden die het CGVS zelf vooropstelt maar het CGVS verder geen afweging in concreto maakt met de aangereikte elementen en zich beperkt tot het copy pasten van haar standaardmotivering".

Verder wijst verzoeker op het volgende:

"-Verzoeker reisde naar België als 14-jarige, wat betekent dat de gebeurtenissen waarvoor hij vluchtte zijn voorgevallen nog voor die leeftijd;

- Op heden is verzoeker nog steeds minderjarig;

- Dat verzoeker zijn oudste broer werkte voor het toenmalige leger in Afghanistan en omwille hiervan 12-13 jaar geleden verdween;

- Dat de maternale ooms van verzoeker ook werkten voor de toenmalige overheid;

- Dat verzoeker en zijn broer omwille van die reden werden gevisieerd door de taliban;

- Verzoeker woont meer dan 1,5 jaar in België;

- Verzoeker heeft de Westerse waarden en normen overgenomen;

- Verzoeker bevindt zich op het ogenblik van de belangrijkste periode in zijn persoonlijke ontwikkeling in België;

- Verzoeker gaat hier inmiddels anderhalf jaar naar school en spreekt al een mondje Nederlands"

Tenslotte voegt hij hieraan toe dat, gelet op het feit dat de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan en gezien hun strikte interpretatie van de sharia, het risico op vervolging significant groter is geworden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij erop wijst dat het frappant is dat men in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg wanneer men afkomstig was uit een door de taliban gecontroleerd gebied, doch dat dit thans niet meer het geval is, ook al zijn de taliban nu overal aan de macht. Verzoeker voert aan dat de informatie waarop het CGVS zich baseert zelf stelt dat de situatie in Afghanistan ontzettend volatiel is en er niet concreet kan worden aangetoond dat *“asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terugkeer”*. Hij verwijst hierbij naar het standpunt van UNHCR van februari 2022 en het rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023. Verzoeker citeert tevens uit het rapport *“COI Repository 1st September – 15th June”* van ASYLOS en geeft aan nieuwe en actuelere informatie over te maken over de veiligheidssituatie, met name recente overzichten van ACLED, waaruit hij citeert, en een rapport van ASYLOS, dat aantoont dat het geweld tegen burgers is gestegen. Verzoeker wijst er verder op dat in het arrest *“Elgafaji”* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) een onderscheid wordt gemaakt tussen twee hypothesen en merkt op dat het CGVS klaarblijkelijk van oordeel is dat de situatie in Afghanistan aanleunt bij de tweede hypothese, met name dat er persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond om tot een reëel risico op ernstige schade te kunnen besluiten. Hij wijst in dezen op het feit dat hij Afghanistan als minderjarige verliet, hij nog steeds minderjarig is en hij hierdoor een kwetsbaar profiel heeft.

Verzoeker gaat vervolgens in op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat hierover volgens UNHCR op heden nog steeds onvoldoende betrouwbare informatie voorhanden is. Verzoeker gaat in op het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia. Hij stelt dat de taliban verantwoordelijk zijn voor de precare humanitaire situatie. Verzoeker verwijst naar een rapport van Nansen, waarin de vergelijking wordt gemaakt met de situatie onder het bewind van Al-Shabaab in Somalië, en naar diverse landeninformatie, waaruit de grootschalige mensenrechtenschendingen van de taliban blijken. Verzoeker betoogt tot slot, onder verwijzing naar diverse bronnen die hij aanhaalt, dat ook de slechte socio-economische situatie overwegend door de taliban wordt veroorzaakt. Hij stipt hierbij aan dat de toegang tot medische voorzieningen niet altijd gegarandeerd wordt in Afghanistan, en er *in casu* geen rekening werd gehouden met zijn situatie, waarbij hij zich de vraag stelt of hij wel de nodige toegang zal hebben, omwille van zijn verwesterd profiel.

3.1.2. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde zijn dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden aan aantal documenten aangaande de tewerkstelling van verzoekers ooms als nieuwe stavingsstukken gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 2).

### 3.2. Nieuwe elementen

Op 6 maart 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van december 2023 en de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 als bijkomende informatiebronnen.

### 3.3. Beoordeling

#### 3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

### 3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielaanvraag, nu (i) hij verder borduurt op hetzelfde reeds ongeloofwaardig bevonden relaas van zijn broer I., (ii) hij tegenstrijdige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen aflegt over de vervolging door de taliban, (iii) hij onlogische verklaringen aflegt over de reactie van zijn familie op de gebeurtenissen, (iv) hij een onaannemelijk gebrek aan interesse toont in zijn eigen problemen, (v) hij de tewerkstelling van zijn broer T. G. niet aannemelijk weet te maken, (vi) hij geen problemen aanhaalt die zouden volgen uit de tewerkstelling van zijn maternale ooms bij het Afghaanse nationale leger en (vii) het gegeven dat zijn reis moeilijk en gevaarlijk was er op zich niet toe leidt dat hij nood aan internationale bescherming heeft, omdat (B) hij niet *in concreto* aantoont dat hij verwesterd is, omdat (C) de documenten die hij neerlegt niets veranderen aan bovenstaande appreciatie, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

### 3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers oudste broer T. G. zou voor het Afghaanse nationale leger gewerkt hebben toen hij ongeveer dertien jaar geleden verdween. De taliban zouden verzoekers familie nadien blijven benaderen zijn om te vragen waar T. G. was en om te zeggen dat T. G. met zijn werk voor de voormalige overheid moest stoppen. Enkele jaren geleden zouden de taliban ook verzoekers broer I. beginnen aanspreken zijn. Aangezien zij dachten dat T. G. nog steeds bij het leger werkte, zou I. zich bij hen hebben moeten aansluiten. I. zou daarom vertrokken zijn uit Afghanistan en naar België gekomen zijn, waar hem in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Ongeveer een jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan zouden de taliban ook hem beginnen viseren zijn. De taliban zouden drie of vier keer naar verzoekers huis gekomen zijn. Daar zouden zij informatie over T. G. gevraagd hebben, zouden zij verzoeker willen rekruteren hebben, en zouden zij verzoeker iets willen meegeven hebben naar het districtscentrum om

aan zijn maternale ooms te geven. Verzoekers ooms zouden ook voor het Afghaanse nationale leger hebben gewerkt en controleposten in het districtscentrum hebben bemand. Verzoeker zou telkens geweigerd hebben op de eisen van de taliban in te gaan. Nog in het laatste jaar voor verzoekers vertrek zou verzoeker gewond zijn geraakt toen een raket van de voormalige overheid in de tuin van zijn huis zou zijn beland. Omstreeks april 2021 zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben, nadat zijn maternale oom daartoe zou hebben besloten.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Verzoeker verbindt zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban aan de vroegere werkzaamheden van zijn broer T. G. in het Afghaans nationaal leger. Verzoeker kan echter niet overtuigen aangaande dit profiel van zijn broer, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

*“Met betrekking tot je broer T(...) G(...) moet worden opgemerkt dat je zijn tewerkstelling niet aannemelijk hebt gemaakt. Je weet enkel te vertellen dat hij in Kandahar en Kabul heeft gewerkt en dat hij naar plaatsen ging die de Taliban aanvielen, om daar met de Taliban te vechten. Meer informatie heb je niet: je weet niet in wat voor dienst je broer precies werkte, je weet niet wat zijn rang was, je weet niet wat zijn taken waren behalve “vechten”, je weet niet hoe lang hij bij het leger werkte, en of hij een bepaald symbool droeg (CGVS p. 12-13). Hoewel er begrip voor kan worden opgebracht dat je wegens je jonge leeftijd niet van elk detail op de hoogte was, blijft dergelijke vaagheid onredelijk, zeker gezien je via je contact met je familie in de mogelijkheid bent om je te laten informeren. Je legt geen enkel document neer met betrekking tot het werk van je broer. Het CGVS kan dus niet anders dan concluderen dat je zijn tewerkstelling met documenten noch met omstandige verklaringen aannemelijk hebt gemaakt, waardoor deze beweerde tewerkstelling dan ook niet zomaar kan worden aangenomen. Zelfs indien de tewerkstelling van je broer wel zou kunnen worden aangenomen, quod non, dan moet nog altijd aangestipt worden dat hij al twaalf jaar vermist is en dat je geen melding gemaakt hebt van geloofwaardige problemen die volgden uit het werk van je broer, waardoor uit deze beweerde tewerkstelling niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in jouw hoofde.”*

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis aangaande de tewerkstelling van zijn broer te verschonen door in zijn verzoekschrift te wijzen op het grote leeftijdsverschil tussen zichzelf en zijn broer en aan te voeren dat hij nog heel jong was op het moment van de tewerkstelling en verdwijning van zijn broer. Tevens stelt verzoeker dat enige discretie omtrent de inhoud van de job van T. G. niet onrealistisch was en T. G. bovendien weinig thuis was. De Raad wijst er verzoeker evenwel op dat het beweerde werk van zijn broer voor het Afghaans nationaal leger een kernelement van zijn relaas uitmaakt, aangezien het voor de taliban de reden zou zijn geweest om verzoeker en zijn familie te viseren en aanleiding zou hebben gegeven tot de persoonlijke problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. De Raad merkt verder op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zestien jaar oud was en dat hij aangaf bij zijn broer in België te wonen, soms contact te hebben met zijn moeder en tweewekelijks contact te hebben met zijn oom G. P., die hem tevens foto's van documenten opstuurde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dit in acht genomen, kan van verzoeker dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hij in staat is om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de vroegere werkzaamheden van zijn broer in het Afghaans nationaal leger en/of dat hij de nodige stappen zet om zich te informeren over de elementen waar hij geen kennis van heeft. Ook van een minderjarige kan een vergaande interesse worden verwacht in de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten en de elementen die hiermee samenhangen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker stelt bijkomend dat zijn intellectuele niveau laag zou zijn, doch hij laat na te concretiseren wat hiervan de impact zou zijn op zijn verklaringen en de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke manier verzoekers gebrek aan kennis over de (beweerde) tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaans leger verschoond zou kunnen worden door zijn (beweerde) gebrek aan scholing in Afghanistan. Wat betreft zijn betoog over zijn jeugdige leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan, wordt verwezen naar wat daarover verder wordt uiteengezet.

Verder stelt de adjunct-commissaris op goede gronden vast dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegde over de bedreigingen van de taliban. Hij motiveert in de bestreden beslissing hierover als volgt:

*“Zo stel je op het CGVS dat de Taliban je een viertal keer aanspraken en daarbij info wilden krijgen over je broer, dat ze je wilden rekruteren, en dat ze je iets wilden meegeven om aan je ooms in het districtscentrum te geven. Daarbij zouden ze je echter nooit bedreigd hebben (CGVS p. 11, 14). Nochtans had je op de DVZ verklaard dat de Taliban eisten dat je hen zou vervoegen, zoniet zouden ze je doden (Vragenlijst DVZ 3.5), wat toch een duidelijke bedreiging is. Bij confrontatie stel je dit nooit gezegd te hebben, en enkel verklaard te hebben dat je bang was dat de Taliban je iets zouden aandoen (CGVS p. 14). Je verklaringen op de DVZ werden echter aan je voorgelezen en door jou en je voogd ondertekend ter bevestiging dat ze correct waren,*

*waardoor de bewering dat je dit nooit gezegd zou hebben geen afdoende uitleg is. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt je geloofwaardigheid."*

De Raad merkt op dat de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat, indien hij de taliban niet zou vervoegen, ze hem zouden doden (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5), waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde nooit bedreigd te zijn door de taliban (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Door thans in zijn verzoekschrift de verklaringen die hij aflegde op het CGVS, namelijk dat hij nooit bedreigd werd met de dood, maar wel vreesde gedood te worden, te herhalen, onder verwijzing naar de werkwijze en praktijken van de taliban, en louter te volharden dat er geen bedreigingen werden geuit en hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en bij de DVZ hetzelfde verklaarde, weerlegt, noch verklaart verzoeker deze terecht door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheden.

Vervolgens motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

*"Ook het gedrag van de Taliban dat je beschrijft is zeer bevreemdend. Vooreerst komt het al bizar over dat de Taliban twaalf jaar na de verdwijning van T(...) G(...) nog altijd zodanig in hem geïnteresseerd zouden zijn dat ze je familie blijven lastigvallen. Bij confrontatie stel je dat de Taliban toen ze jou viseerden niet zozeer meer geïnteresseerd waren in je broer, maar dat ze jullie eerder wilden motiveren om hen te vervoegen, en dat je eigenlijk niet weet of het nog iets met T(...) G(...) te maken had (CGVS p. 14). Nochtans had je eerder herhaaldelijk verklaard dat de Taliban ook toen ze jou aanspraken nog om info over T(...) G(...) vroegen (CGVS p. 10-11, 14-15), waardoor de verklaring dat je niet weet of het nog iets met je broer te maken had volatiele is. Hoe dan ook kan je geen afdoende verklaring bieden voor waarom de Taliban twaalf jaar lang zouden blijven zoeken zijn naar je vermiste broer."*

*Daarnaast komt het eigenaardig over dat de Taliban je tot vier keer toe persoonlijk aanspraken bij je thuis en daarbij duidelijk maakten dat ze je wilden rekruteren of je iets meegeven voor je ooms, maar dat ze daarbij nooit tot actie overgingen: zo namen ze je niet gedwongen met hen mee, hoewel je stelt dat de Taliban in jouw regio wel degelijk mensen gedwongen met zich meegenomen hebben (CGVS p. 15). Wanneer je gevraagd wordt waarom ze jou niet meegenomen hebben, stel je dat je daar te jong voor was. Mocht je inderdaad te jong geacht worden door de Taliban, kan niet worden ingezien waarom ze je überhaupt al zijn beginnen viseren; en bovendien had je eerst zelf verklaard dat de Taliban jou bij het vertrek van I(...) met rust lieten omdat je te jong was, en dat ze je daarna pas begonnen te viseren, dus toen je wél oud genoeg was (CGVS p. 11, 10). Je volatiele uitleg kan niet verklaren waarom de Taliban je nooit effectief meegenomen hebben. Verder overhandigden ze je nooit iets om mee te nemen naar je ooms en legden ze zelfs nooit uit wat je dan precies zou moeten meenemen en met welk doel (CGVS p. 11), wat evenmin aannemelijk overkomt."*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar T. G. en zijn familie blijven lastig vallen, omdat ze niet weten waar hij is en of hij nog leeft. Met dit summiere betoog licht verzoeker echter niet nader toe waarom de taliban zodanig in T. G. geïnteresseerd zijn dat ze jaren na zijn verdwijning nog steeds verzoekers familie blijven lastigvallen. Verzoeker stelt tevens dat dit een excuus was om hem en zijn broer I. aan te spreken en te rekruteren. Hij licht toe dat de taliban lieten uitschijnen alsof T. G. verdwenen was door toedoen van de toenmalige Afghaanse overheid en dat hij en zijn broer aldus de verdwijning van hun oudste broer moesten wreken. Deze uitleg houdt evenwel geen steek in het licht van verzoekers eerdere verklaringen volgens dewelke de taliban hem en zijn broer I. expliciet vroegen om T. G. met zijn werk voor het leger te doen stoppen, net omdat zij niet geloofden dat T. G. vermist was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Bovendien stelt hij dat de taliban hem nooit effectief meegenomen hebben, daar de taliban steeds wouden dat verzoeker met hen samenwerkte en voor hen het districtshuis zou binnengaan. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban enerzijds wilden dat hij zich bij hen zou voegen, als tegenreactie op het vermeende voortdurende werk van zijn broer T. G. voor het Afghaanse leger, en anderzijds dat hij met hen zou samenwerken en voor hen het districtshuis zou binnengaan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 11 en 14). Dit in acht genomen, kan verzoeker dus niet verklaren waarom hij nooit effectief door de taliban werd meegenomen, temeer daar uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er wel andere jongeren werden meegenomen en dat de taliban hem pas begonnen lastig te vallen toen hij een bepaalde leeftijd had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 15). Evenmin slaagt verzoeker erin te verklaren, zo de taliban toch enkel zouden geweld hebben dat verzoeker voor hen het districtshuis binnen zou gaan, waarom ze hem nooit iets overhandigd hebben, noch hem uitgelegd hebben wat hij precies zou moeten doen. Verzoekers betoog is niet dienstig om de pertinente analyse van de adjunct-commissaris, die draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

De Raad kan de adjunct-commissaris tevens bijtreden waar hij oordeelt dat het onlogische gedrag van verzoekers familie verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Dienaangaande zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing het volgende uiteen:

*“Uit je verklaringen blijkt immers dat je ongeveer een jaar lang werd lastiggevallen door de Taliban en dat ze in die periode liefst vier keer langskwamen, waarbij duidelijk was dat ze je wilden rekruteren. Logischerwijze had kunnen worden verwacht dat je familie in reactie daarop iets had gedaan om je in veiligheid te brengen, zeker gezien je broer T(...) G(...) al verdwenen was, en ze je broer I(...) jaren geleden het land hielpen te ontvluchten. Nochtans bleef je die hele periode gewoon thuis wonen. Wanneer je gevraagd wordt waarom je niet bijvoorbeeld bij een familielid ging wonen, stel je dat dat niet kon omdat je bij je ouders moest blijven. Die uitleg houdt geen steek. Bovendien stel je even later dat je ooms al twee maanden voor je vertrek tegen je moeder zeiden dat je ofwel het land moest verlaten, ofwel bij hen in veiligheid gebracht worden (CGVS p. 15). Dat je ondanks dat aanbod toch nog twee maanden thuis bleef, in plaats van de laatste maanden voor vertrek bij je ooms door te brengen, komt niet logisch over. Je claimt weliswaar dat je bij je ooms nog altijd niet veilig zou zijn, maar er kan op z'n minst worden verwacht dat je er iets veiliger zou zijn dan in je eigen huis, waar de Taliban gedurende de jaren bleven langskomen.”*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn ooms bezig waren met het plannen van zijn vertrek, maar dit *“echter niet over 1 dag”* gaat. De Raad merkt op dat, zelfs zo verzoekers vertrek uit Afghanistan niet snel geregeld zou kunnen worden, er een volledig jaar verstreek tussen de eerste maal waarbij de taliban langskwamen en zijn vertrek uit Afghanistan, waardoor er verwacht kan worden dat verzoekers familie in een dergelijke lange periode maatregelen genomen zou hebben. Temeer verzoeker in zijn verzoekschrift en tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij bovendien vreesde gewond te geraken bij een van de gevechten die plaatsvonden, is het niet aannemelijk dat er niet eerder maatregelen genomen werden om verzoeker in veiligheid te brengen. Verzoekers zwakke betoog is bijgevolg niet afdoend om de pertinente analyse van de adjunct-commissaris in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing een gebrek aan interesse in zijn eigen problemen wordt verweten, daar hij na zijn vertrek niet aan zijn familie vroeg of ze nog lastiggevallen werden door de taliban, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij verklaarde dat er heel slecht bereik en nauwelijks internet is. De weinige keren dat hij contact kan maken met zijn familie spreekt hij hen slechts kort, aldus verzoeker. Deze uitleg is niet afdoend daar zij niet geheel strookt met verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, volgens dewelke hij tweewekelijks contact heeft met zijn oom G. P. in Afghanistan en om de twee à drie maanden met zijn moeder. Dat hij minder frequent contact heeft met zijn moeder, komt volgens verzoeker *“omdat het internet daar niet werkt”* (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). In acht genomen dat verzoeker geregeld contact heeft met familieleden in Afghanistan die verondersteld mogen worden op de hoogte te zijn van de actuele situatie en de eventuele evolutie van de problemen die hem ertoe gebracht zouden hebben Afghanistan te verlaten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid geweest zou zijn hiernaar te vragen, wat nochtans verwacht kan worden van een verzoeker om internationale bescherming. Waar verzoeker betoogt dat zijn familie gevlucht is en bij hun tante ging wonen, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn gezin bij zijn tante ging wonen toen verzoeker nog in Afghanistan was, omwille van een gevecht in hun regio (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verder voert verzoeker *post factum* aan dat zijn ooms nog steeds worden lastiggevallen en een van zijn maternale ooms onlangs werd opgepakt. Dit is echter een blote bewering, die verzoeker op generlei wijze staakt. Verzoekers betoog is bijgevolg niet van die aard afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling dat verzoeker weinig interesse toont in zijn problemen.

Voorts stelt verzoeker bij zijn verzoekschrift enkele documenten gevoegd te hebben aangaande de tewerkstelling van zijn ooms (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). De Raad stelt vast dat dit dezelfde documenten zijn als deze die verzoeker reeds tijdens de administratieve procedure neerlegde (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3). Dienaangaande merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht op dat deze documenten een aanwijzing vormen dat verzoekers ooms voor het Afghaans nationaal leger hebben gewerkt, maar op grond van die tewerkstelling niet kan worden besloten tot een beschermingsnood in verzoekers hoofde. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch bij de DVZ, noch in zijn verzoekschrift, aanhaalt dat hij problemen gekend zou hebben omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn ooms. De Raad stelt dan ook vast, in navolging van de adjunct-commissaris, dat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker een nood aan bescherming zou hebben in geval van terugkeer omwille van het feit dat hij een familielid is van zijn ooms, die voor de voormalige overheid gewerkt zouden hebben.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat al deze documenten kopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten vindt voorts steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier

waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)).

Verder stelt de Raad vast dat de overige door verzoeker neerlegde documenten voorgaande appreciatie evenmin kunnen wijzigen. Het doktersattest en de foto's van verzoekers verwondingen kunnen dienen ter staving van verzoekers verklaringen dat hij gewond raakte bij een raketaanval (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 1 en 2), maar dit incident houdt geen verband met de persoonlijke vervolgingsfeiten waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming steunt. De foto van de verwondingen aan verzoekers rug staft zijn verklaringen dat hij in Turkije en Iran ernstig geslagen werd door de politie (*Ibid.*, nr. 1). Hoewel de Raad erkent dat dit een ernstig incident is, heeft deze foto geen betrekking op de redenen waarom verzoeker Afghanistan verliet.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer I. is *in casu* bijkomstig en niet determinerend, daar ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en wordt beoordeeld op zijn eigen merites. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat bij de beoordeling van zijn relaas geen of onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaar profiel als minderjarige, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift aanvoert, in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Indien een vraag voor hem niet duidelijk was of hij deze niet onmiddellijk begreep, werd deze vraag door de *protection officer* geherformuleerd of herhaald, waarna verzoeker kon antwoorden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtje en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. De Raad stelt verder vast dat bij aanvang van verzoekers persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangegeven werd dat verzoeker een extra pauze mocht vragen, behalve de pauze die tijdens het gehoor werd voorzien, indien hij daar nood aan had (*Ibid.*, p. 4). Bovendien werd er aan verzoeker aan het begin en tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd hoe hij zich voelde en of het interview voor hem ging, waarop verzoeker telkens positief antwoordde (*Ibid.*, p. 5, 11). Verzoeker bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud alle redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan te hebben aangehaald en de tolk goed begrepen te hebben (*Ibid.*, p. 16).

Verzoeker beperkt zich tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch bij de beoordeling van zijn asielaas voldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en kwetsbaar profiel, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd en noch door zijn advocaat. Verzoeker, die zich er voor het overige toe beperkt in algemene zin te verwijzen naar "*verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden*" en naar "*het hoger belang van het kind*", toont hoegenaamd niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het arrest met nummer 245 271 van de Raad waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst is klaarblijkelijk niet het arrest dat verzoeker bedoelt, en waaruit hij citeert, en de Raad heeft het raden naar het juiste arrestnummer. Hoe dan ook dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het door hem bedoelde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad kan aannemen dat verzoekers ervaringen in Afghanistan en tijdens zijn reis naar België en de procedure waarin hij zich thans bevindt alsook de onzekerheid die hiermee gepaard gaat een zekere mentale en lichamelijke impact hebben op verzoeker. Verzoeker voert aan dat hij op jonge leeftijd werd blootgesteld aan grote verliezen en bedreigingen, aangezien hij zijn vader en oudste broer verloor en alleen de reis naar het Westen maakte. Verzoeker legt evenwel geen medisch of psychologisch attest neer waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolg van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker legt weliswaar een doktersattest neer waarin zijn littekens worden vastgesteld en er tevens gewag gemaakt wordt van posttraumatische stress, slapeloosheid en ongerustheid, maar dit attest bevat geen bijkomende informatie noch een uitgebreide en sluitende analyse waarop de diagnose 'posttraumatische stress' steunt (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 2). Dit attest kan evenmin staven dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet in staat mocht worden geacht zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten en hierover vragen te beantwoorden. Daarenboven hebben verzoeker noch zijn advocaat noch zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn om te worden gehoord naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychologische toestand zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De algemene informatie aangaande trauma's en psychologische problemen bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen waaruit hij in zijn verzoekschrift citeert heeft geen betrekking op verzoekers persoon en is derhalve niet dienstig.

Bijgevolg kan een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Verzoeker betoogt nog dat het in het belang van het kind is dat zijn verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld, doch dat dit *in casu* niet het geval was en dat hij meer dan anderhalf jaar diende te wachten op zijn beslissing. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en het beweerde risico op ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die het CGVS of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de vermeende problemen die hij voor zijn vertrek reeds met hen zou hebben gekend.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift, onder meer, nog op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en sedertdien in westerse landen verbleef, alsook op zijn daaraan gekoppelde vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst als westers te worden bestempeld en vervolgd.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan*”).

*Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus "Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus "Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota die de verwerende partij op 6 maart 2024 heeft neergelegd doet niet anders besluiten.

Ondanks het feit dat niet betwist wordt dat verzoeker veertien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij in België is toegekomen als bijna vijftienjarige niet-begeleide minderjarige en bijgevolg een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen drie jaar geleden heeft verlaten en die iets langer dan twee jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft al een mondje Nederlands te spreken, merkt de Raad op dat hij zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaard heeft soennitisch moslim te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 9).

Verzoeker voert verder aan dat hij zich al enige tijd in Europa bevindt, hij zich “*één voelt met de Belgische maatschappij alwaar hij alle kansen grijpt*”, hij plichtsbewust naar school gaat, er een verandering in zijn manier van denken is en de Afghaanse waarden en normen bij hem niet zo diepgeworteld zijn als de adjunct-commissaris beweert. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels meer dan twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij

anders is beginnen denken, plichtsbewust naar school gaat en zich één voelt met de Belgische maatschappij te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het bewind van de taliban, hun strikte interpretatie van de sharia en de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij via de luchthaven met Belgische documenten zou terugkeren is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verder wijst de Raad erop dat de controleposten in Afghanistan vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals reeds in de bestreden beslissing werd uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij door de taliban zou worden gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer voor het voormalig Afghaans leger en zijn er verder geen concrete en geloofwaardige indicaties dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad – in het bijzonder de arresten met nummers 228 243, 245 004 en 278 653 van respectievelijk 30 oktober 2019, 27 november 2020 en 12 oktober 2022 - dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoekers opmerkingen ter terechtzitting dat hij opleidingen tot automechanici en schilder volgt en bij zijn broer in België wil wonen kunnen voorgaande appreciatie van zijn beschermingsnood niet in een ander daglicht plaatsen. De procedure internationale bescherming heeft niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen. Voorts legt verzoeker geen enkel stuk voor met betrekking tot de invulling van zijn leven in België, laat staan dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij als gevolg van zijn leven en verblijf in België dermate veranderd is dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in de negatieve aandacht dreigt te komen van de taliban of zijn gemeenschap en met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd.

Met zijn niet geconcretiseerde noch gepersonaliseerde betoog maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België verblijft en in Afghanistan nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij aangeeft dat de precare humanitaire situatie (overwegend) wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia, en in zoverre hij daarbij verwijst naar de analogie die in een rapport van Nansen wordt gemaakt met de situatie onder het bewind van Al-Shabaab in Somalië en het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2

814 slachtoffers) te betreuen bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

De kritiek die verzoeker uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat verder niet. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn minderjarigheid en te stellen dat hij hierdoor een kwetsbaar profiel heeft. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit een persoonlijke omstandigheid

betreft die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in verzoekers hoofde verhoogt zonder dat hij daarbij specifiek zou worden gevisieerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtöe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in dezen niet dienstig. Het komt de adjunct-commissaris immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT